

IV U 1195/20 - Wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie

LEX nr 3057953

Wyrok

Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 2 września 2020 r.

IV U 1195/20

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: - sędzia Rafał Jerka

-Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym (art. 1481 § 1 k.p.c.) w dniu 2 września 2020 r. w O. sprawy A. B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. o prawo do świadczenia postojowego na skutek odwołania A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 24 czerwca 2020 r. znak: (...) zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. B. prawo do świadczenia postojowego

(-) s. Rafał Jerka

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 24 czerwca 2020 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił wnioskodawczyni A. B. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że we wniosku o świadczenie postojowe wymieniona wskazała, iż przychód osiągnięty w dwóch ostatnich miesiącach wyniósł po 0,00 zł. Oznacza to, że przychód osiągnięty w maju 2020 r. nie był co najmniej 15% mniejszy niż przychód osiągnięty w kwietniu 2020 r. W związku z tym nie spełniono przesłanki określonej w ustawie o przeciwdziałaniu skutków COVID (Dz. U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm.).

Od powyższej decyzji odwołanie wywiodła wnioskodawczyni, wskazując, że prowadzi działalność za kresu prowadzenia działalności fitness w wynajętych w tym celu salach, zaś egzekutywa wydała odgórnie decyzję zakazującą od dnia 14 marca 2020 r. prowadzenia tego typu działalności, w związku z czym przychód za sporne miesiące wyniósł w obu wypadkach 0,00 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ podniósł jak w decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...), prowadząc grupowe zajęcia fitness w wynajmowanych salach.

W oznaczonych miesiącach osiągała następujące przychody:

1. Październik 2019 - 1929,25 zł,
2. Listopad 2019 - 2993,09 zł,
3. Grudzień 2019 - 1663,00 zł,
4. Styczeń 2020 - 2519,00 zł,
5. Luty 2020 - 2110,15 zł

6. Marzec 2020 - 790 zł W kwietniu oraz maju 2020 r. osiągnęła przychód w wysokości 0,00 zł.

Wniosek o świadczenie postojowe złożyła 18 czerwca 2020 r.

(dowód: bezsporne, ponadto dokumentacja księgowa wnioskodawczyni)

Uzasadnienie prawne

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie, jako zasadne, skutkowało przyznaniem wnioskodawczyni prawa do świadczenia postojowego.

Zgodnie z art. 15zq ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej: ustawa COVID) świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, jeżeli:

1. Nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu,
2. Rozpoczęła prowadzenie działalności przed dniem 1 lutego 2020 r. i nie zawiesiła jej prowadzenia,
3. Przychód z prowadzenia działalności w rozumieniu przepisów o PIT uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

W związku z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS CoV-2 oraz koniecznością wprowadzenia szczególnych rozwiązań, umożliwiających podejmowanie działań minimalizujących zagrożenie dla zdrowia publicznego oraz gospodarki kraju ustawodawca ustawą z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568) wprowadził art. przedmiotowy art. 15 zq.

W ten sposób ustawodawca zaproponował możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią (a więc niestabilnością gospodarczą), czyli osób wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych oraz osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. W oczywisty sposób przepis ten miał niejako "ratować" osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią.

Jednocześnie jednak zgodnie z § 5 pkt 1 ust. 1d rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego Dz. U. z 2020 r. poz. 433 wstrzymano ze skutkiem natychmiastowym prowadzenia działalności gospodarczej polegającej m.in. na prowadzeniu zajęć fitness. Mając więc na uwadze fakt, iż podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się, należy uznać, iż właściwą formą wykładni prawa w niniejszym wypadku nie będzie wykładnia literalna - ta bowiem prowadziłaby do sprzeczności, mając na uwadze z jednej strony na brzmienie art. 15zq ustawy COVID, z drugiej zaś strony cel jej wprowadzenia, a ostatecznie przepisy przedstawione w rozporządzeniu Rady Ministrów) - lecz wykładnia funkcjonalna.

Szczególnie pomocny charakter tejże wykładni, polega na ustalaniu znaczenia przepisu w oparciu o przesłanki, które decydują o funkcji danego przepisu. W toku tej wykładni należy odwołać się do celu jaki ma spełnić przepis. Szczególnym rodzajem wykładni funkcjonalnej jest wykładnia celowościowa, odwołująca się do skutku, jaki zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy ma osiągnąć interpretowana norma.

W ocenie Sądu Okręgowego jednoznacznym zamiarem ustawodawcy w ramach przedstawionego powyższej sporu prawnego było przyznanie pomocy publicznej (finansowej) dla osób prowadzących działalność gospodarczą, w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii koronawirusa. Niewątpliwie, mając na uwadze brzmienie par 8 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, należy uznać branżę hotelarską oraz noclegową za poszkodowaną w znacznym stopniu, bowiem zgodnie z tym aktem prawnym ustawodawca ograniczył możliwość prowadzenia działalności o tym - między innymi - charakterze, a więc de facto uniemożliwił wnioskodawczyni oraz innym podmiotom osiągnięcie przychodów, a więc ostatecznie zaspokajania podstawowych potrzeb bytowych.

Mając powyższe na uwadze należało jednoznacznie uznać, iż świadczenie postojowe winno być przyznane dla wnioskodawczyni ze względu na ograniczenie możliwości osiągnięcia przychodu na skutek działań ustawodawcy.

Dodatkowo należy zauważyć, iż paradoksalnie tacy przedsiębiorcy jak ubezpieczona, którym ogólnie zakazano prowadzenia działalności gospodarczej ze względu na bezpieczeństwo ogółu obywateli a która w związku z tym nie miała żadnej możliwości wypracowania przychodu ze względu na przyjętą przez organ rentowy interpretację przepisów pomocowych znajduje się w dużo gorszej sytuacji niż przedsiębiorcy, którzy w tym samym czasie nie dość że mogli prowadzić działalność gospodarczą, a więc uzyskiwali przychody to dodatkowo dostają pomoc ze strony państwa pomoc w postaci świadczenia postojowego (przy nieznacznym spadku przychodów w wysokości 15%)

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia postojowego.